

Arrest

nr. 180 656 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 9 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 4 januari 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2017 om 14u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die loco Mr. A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. S. BOUMAHDI, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Per e-mail van 7 september 2016 liet het gemeentebestuur van Beveren weten dat de verzoekende partij zich had aangemeld bij de gemeente en had aangegeven bij haar vriend M(...) T(...) te wonen met wie ze een procedure met het oog op gezinshereniging op grond van een duurzame en stabiele relatie

wenste op te starten. Zij had een paspoort voorgelegd zonder binnenkomststempels en verklaarde dat zij reeds enkele jaren in Nederland had verbleven. Zij kon echter geen Nederlandse verblijfsvergunning voorleggen. Het gemeentebestuur vroeg het bestuur om instructies.

Op 28 september 2016 nam de verwerende partij, onder een bijlage 13, een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen.

Op 4 januari 2017 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf, waarna een administratief verslag illegaal verblijf werd opgesteld.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij, onder een bijlage 13septies, een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit betreft thans de bestreden beslissing.

Aan de verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38 EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de

Richtlijn 2004/38 EG), van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij tevens ook een schending van het hoorrecht aanvoert.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38 EG en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet dient de Raad prima facie vast te stellen dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het vermelden van de deze wetsartikelen als zijnde geschonden artikelen. Zij zet op geen enkele wijze uiteen wat de inhoud is van deze artikelen en op welke wijze zij deze artikelen geschonden acht door de verwerende partij. Het komt niet aan de Raad toe om te gaan gissen wat de verzoekende partij hiermee bedoelt. In deze mate is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stipt aan dat de verwerende partij op de hoogte is van haar familiale situatie. Niettemin heeft ze geen poging ondernomen om rekening te houden met haar gezinsleven, terwijl ze daartoe in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel toe gehouden was. De verzoekende partij stelt dat zij bij de gemeente Beveren een aanvraag had ingediend om de procedure wettelijke samenwoning op te starten maar dat deze aanvraag werd geweigerd omdat de documenten die zij had voorgelegd verouderd waren. De verzoekende partij vervolgt dat er geen afweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat er een motivering ontbreekt omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken. Vervolgens meent ze dat de verwerende partij artikel 74/14 van de vreemdelingenwet miskent heeft door haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Zij is van oordeel dat er wel een termijn voor vrijwillig vertrek diende te worden gegeven en dat het niet toekennen van een termijn enkel mogelijk is in het geval van een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Tot slot meent de verzoekende partij dat de verwerende partij haar op het grondgebied dient toe te laten in het licht van artikel 8 van het EVRM. En stipt ze aan dat ze niet werd gehoord en dat had de verwerende partij haar gehoord ze had kunnen aanreiken dat ze met een procedure wettelijke samenwoning bezig was.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). "Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Prima facie omvat de bestreden beslissing zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, samengenomen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werden miskend doordat er geen rekening werd gehouden met haar voorgehouden gezins- en familielevens en er geen afweging is gebeurd van dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, mist deze kritiek op het eerste gezicht feitelijke grondslag.

De verwerende partij stelt immers in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, het volgende:

"Uit het dossier en uit de verklaring van betrokkene blijkt dat mevrouw een vriend heeft waarmee ze samen woont (T(...) M(...)). Nergens uit het dossier blijkt echter dat reeds de nodige bewijzen waren verzameld en de procedure tot een wettelijke samenwoning of huwelijk werd opgestart. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Mevrouw verklaart op 04/01/2017 bij de PZ Waasland-Noord dat zij sinds 4 maanden in België verblijft maar voordien 10 jaar met haar vriend in Nederland zou verbleven hebben. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België/Nederland, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot

verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)."

Uit het voorgaande blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, er op het eerste gezicht wel degelijk rekening werd gehouden met haar voorgehouden gezins-, familie- en privéleven op het grondgebied en omvat de bestreden beslissing wel een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De door haar aangevoerde schendingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en daaraan gekoppelde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zijn *prima facie* niet ernstig.

Voorts voert de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats onvoldoende is teneinde een gezinsleven beschermingswaardig onder artikel 8 van het EVRM aan te tonen temeer de verwerende partij op de hoogte was dat zij de intentie had om een procedure wettelijke samenwoning op te starten.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient de verzoekende partij in de eerste plaats aan te tonen dat zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De Raad gaat *in casu* na of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een gezins- en privéleven in hoofdzaak van de verzoekende partij waarmee het bestuur rekening had moeten houden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich heeft aangeboden op de gemeente Beveren met het oog op het opstarten van een procedure gezinshereniging, meer bepaald op grond van een duurzame en stabiele relatie. De verzoekende partij was op dat ogenblik niet vergezeld van haar partner en het enige stuk dat zij bijbracht was een paspoort zonder stempels. De verzoekende partij verklaarde toen wel dat ze reeds enkele jaren in Nederland had verbleven en dat ze nu in België verbleef en samenwoonde met haar vriend van Nederlandse nationaliteit. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij werd aangetroffen op het aangegeven adres van haar vermeende partner. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij voor het eerst foto's toe ter staving van haar relatie.

Zoals hiervoor reeds aangestipt komt het aan de verzoekende partij toe om aan het bestuur dat te tonen dat zij een daadwerkelijk gezinsleven heeft en dit voor het bestuur een beslissing treft. *In casu* heeft de verzoekende partij zich beperkt tot een verklaring. Ook nadat zij bij de gemeente was langs geweest om zich te informeren en nadat haar reeds een bevel om het grondgebied vrijwillig te verlaten werd ter kennis gebracht, heeft de verzoekende partij geen enkele poging ondernomen om haar gezinsleven te bewijzen ten aanzien van het bestuur. Anders dan wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen werd er geen enkele procedure tot wettelijke samenwoning opgestart en dit niettegenstaande de verzoekende partij zich op 7 september 2016 had geïnformeerd omtrent het opstarten van een procedure gezinshereniging. Inmiddels zijn er toch wel reeds 3 maanden verstreken.

Een vage bewering en de loutere omstandigheid dat twee volwassen personen op hetzelfde adres wonen, laat geenszins toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gezien de informatie waarover de verwerende partij beschikte lijkt de beoordeling gemaakt door de verwerende partij *prima facie* niet kennelijk onredelijk.

Evenwel heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de vaststelling dat de gezinssituatie niet is aangetoond. Zo motiveert de verwerende partij dat uit de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij sinds 4 maanden in België verblijft en voordien 10 jaar met haar vriend in Nederland zou hebben verbleven en aldus in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd, zij geen gerechtigde verwachting kan hebben op een toelating tot verblijf.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending

van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De verzoekende partij heeft haar privéleven of gezinsleven ontwikkeld op een moment dat zij wist dat haar verblijfsstatus in Nederland/België onzeker was. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 113) Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een 'fait accompli'-scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114).

In casu is prima facie geen sprake van uitzonderlijke situaties. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het beleven van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders.

De loutere omstandigheid dat haar voorgehouden partner een verblijfsvergunning in België heeft, kan niet als een hinderpaal worden beschouwd, doch is een element eigen aan een grensoverschrijdende relatie.

Waar de verzoekende partij verder nog verwijst naar artikel 8, tweede lid van het EVRM en het gegeven dat zij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde, gaat zij er aan voorbij dat het in casu om een eerste toelating gaat en het EHRM in die omstandigheden oordeelt dat er dan geen inmenging is en geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te geschieden. Het betoog van de verzoekende partij als zou niet voldaan zijn aan artikel 8, 2° van het EVRM is op het eerste gezicht niet dienstig.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in combinatie met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht is op het eerste gezicht niet ernstig.

Wat betreft het gebrek aan termijn om het grondgebied te verlaten, verwijst de Raad naar artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;"

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande feitelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om haar grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen, dat haar ter kennis werd gebracht op 12 oktober 2016. Hierbij dient de worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 12 oktober 2016. Voormelde juridische en feitelijke motivering volstaat om het gebrek aan termijn om het grondgebied te verlaten te schragen.

Het betoog als zou in huidige zaak enkel in geval van een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid geen termijn voor vrijwillig vertrek kunnen worden toegestaan, faalt naar rechte. De verzoekende partij gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat de thans bestreden beslissing gesteund is op artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet en niet op artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Haar betoog dienaangaande is dan ook geenszins dienstig.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat het hoorrecht werd geschonden merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen enkele argumentatie aanhaalt waarvan zij meent dat zij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van haar dossier. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Zij beperkt zich dienaangaande te poneren dat “verwerende partij rekening had kunnen houden met de specifieke omstandigheden van de zaak”, die zij geenszins verder preciseert. Zij stelt tevens dat zij “ bezig was met de procedure wettelijke samenwoont”, terwijl dit een gegeven betreft waarmee rekening werd gehouden. De verzoekende partij toont prima facie niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat het hoorrecht werd geschonden.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

J. CAMU